

1

รักเขาช่างเดียวมันเปลี่ยวใจ

“ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ ฮือ” เสียงฮัมเพลงเป็นจังหวะเพลงรัก
สุดโรแมนติกดังขึ้นมาจากแก้วบุหลัน หญิงสาวลูกครึ่งไทย-อเมริกัน
ที่กำลังตัวตตะทลิวในมือไปมา คนมีความรักก็แบบนี้ ทำอะไรก็มีความ
สุขไปหมด แม้แต่กลิ่นยางเนื้อที่เกรียมจวนไหม้ในกระทะยังหอม
ไม่ต่างจากน้ำหอมหลากหลายแบรนด์ที่วางเรียงเป็นตบในห้องนอน

แก้วบุหลันพลิกกลับขึ้นเนื้อด้านล่างขึ้นบนแล้วหันมาหันพักเพื่อ
ตกแต่งสเต็กหมูแบบมีเดียมให้สวยหรูเลอค่ายิ่งกว่าเดิม

“คุณหนูคะ กลิ่นเหมือนอะไรไหม้ ว้าย” สาวนางหนึ่งวิ่งทะเล่ทะเล่า
เข้ามาเพราะกลิ่นและควันตลบอบอวลลอยออกไปข้างนอก หญิงสาว
หันมามองกระทะแล้วตกใจ

“แม่แล้ว ไหม้” แก้วบุหลันใช้ตะหลิวจัดเนื้อออกมาจากกระทะ
มันไหม้จนต้องเซะออกมา “อุตส่าห์หมักตั้งห้าชั่วโมง จะกินได้ไหมเนี่ย”

“ให้ฉันตามเชฟแอนนามาให้ไหม้คะ”

“โน โนจ๊ะ ทำของกินให้แฟน มันต้องทำเอง จะมาให้คนอื่นทำ

“ได้ยังไง ไหมแค่ฉันไม่เป็นไร เตียวเซาะออกก็กินได้ ฉันทำอะไรไปเขาก็กินหมดแหละ ไม่เคยเห็นไม่กินสักที” หญิงสาวบอกขึ้นอย่างอารมณ์ดี ตักเนื้อชิ้นนั้นใส่จานแล้วนั่งเสาะเสาะใหม่ ๆ ออก ตักใส่กล่องแล้วไปรยด้วยผักตบแต่ง

“แต่ฉันว่ามันไม่ค่อยสุกนะคะ”

“แหม...แบบมีเตียมๆ มันก็แบบนี้แหละจ๊ะ เธอทำอาหารไม่เก่ง อาจจะไม่รู้จะจี่นี่นา” หญิงสาวหันมายิ้มหวานๆ ให้แล้วปิดฝากล่องจนแน่น “เผื่อไว้ให้ด้วยนะ อย่าให้เจ้านาร์เดียมาตะบปไปกินละ ไม่งั้นฉันจะหักเงินเดือนคนเฝ้านะรู้ไหมนี่นา”

“รู้แล้วค่ะ นาร์เดียมันหลับอุตุในห้องแมวไปแล้วละคะ”

“โอเคจ้ะ แต่ยังต้องเฝ้าอยู่นะ” แก้วบุหลันเดินตัวปลิวกลับขึ้นห้องไปอาบน้ำแต่งตัว นี่นา สาวใช้ผิวสีมองกล่องสแตกแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“อยากเห็นหน้าแฟนคุณหนูจริงๆ ต้องเป็นผู้ชายที่มีความอดทนขนาดไหน ถึงทนกินอาหารฝีมือคุณหนูๆ หล้นได้เป็นปีๆ นับถือจริงๆ”

แก้วบุหลันอาบน้ำแต่งตัว พรมน้ำหอมกลิ่นโปรดแล้วเดินลงบันไดมา นี่นารีบวิ่งไปหยิบรองเท้ามาทันทีที่เห็นสีชุดของนายสาว

“รองเท้ามาแล้วค่ะ”

“รู้ใจไปซะหมดนะนี่นา น่ารักจริงๆ แบบนี้ต้องขึ้นเงินเดือน”

“ขอเยอะๆ เลยนะคะ”

“จ้ะ กระเป๋าละ” หญิงสาวแบมือออกไป แล้วกระเป๋าใบเก้เข้ากับสีชุดก็วางมาบนมือพร้อมกุญแจรถ แก้วบุหลันเอ่ยขอบคุณแล้วขึ้นรถ ขับรถออกไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อนเพราะรู้ว่าเวย์เบนตื่นสายแค่ไหน ยิ่งวันหยุดแบบนี้ด้วยละก็นะ กว่าจะตื่นก็ปาไปเที่ยง

เมื่อแก้วบุหลันมาถึงคอนโดมิเนียมหรูย่านคนรวย หญิงสาวก็จอดรถไว้และเข้าไปในนั้น อาศัยคีย์การ์ดของจาร์คอป เพื่อนรักที่อาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียมนี้ เธอมาหยุดหน้าห้องของเวย์เบนแล้ว

เขานไว้น้ำประตูปริ้อมเปาะกระดาดแผ่นเล็กๆ เอาไว้ด้วยลายมือน่ารัก
กินให้ร่อยขณะคะ วันนี้สัปดาห์หมูแบบไม่สุกมาก มีผักด้วยนะ
ออร์แกนิกส์ร็อยเปอร์เซ็นต์ ปลุกเองกับมือ

รักทุกวัน วันละสามเวลา

ไม่ลงชื่อนะ เงิน

หญิงสาวกดออกแล้วแอบหลบมุมใกล้กระถางใบใหญ่ ไม่นาน
เจ้าของห้องก็เปิดประตูออกมา เขาคือผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬา
มากกว่าจะเป็นนักธุรกิจเจ้าของบริษัทผลิตน้ำหอม ผมหยักคกสีน้ำตาล
อ่อนรับกันได้ดีกับดวงตาสีเดียวกัน จมูกเขาโด่งมาก มีรอยแผลเป็น
เล็กๆ ที่เธอจำได้ดีว่าเกิดจากอุบัติเหตุเมื่อหลายปีก่อนจากการพยายาม
ช่วยชีวิตเธอ แต่มันไม่ได้ทำให้ความหล่อเหลาของเขาลดน้อยลงไปเลย

เขาชื่อ เครย์เบน คอร์เดสัน เป็นผู้ชายที่เธอแอบหลงรักเขา
ข้างเดียวมาตั้งแต่อายุสิบสี่ เขาจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวเธอก็ไม่รู้หรอก แต่
แสดงออกขนาดนี้ถ้าไม่รู้ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้ว เพียงแต่เธอไม่เคย
เห็นเขาแสดงออกอะไรเลย

ชายหนุ่มเจ้าของห้องมองหาคนมาส่งแล้วไม่เจอจึงหยิบถุงนั้น
เข้าห้องไปด้วย แก้วบุหลันหัวใจเต็นรั้ว แต่เขาไม่หย่อนมันทิ้งลงถังขยะ
เธอก็ดีใจแล้ว กินข้าวเธอทุกวัน มันต้องมีใจอ่อนตกลมรักบ้างแหละน่า

แก้วบุหลันรอจนประตูปิดงับลงแล้วจึงออกมาจากจุดซ่อนตัว
โล่งใจอยู่บ้างที่เขาอยู่คนเดียว อย่างน้อยยังพอมีความหวังว่าวันหนึ่ง
เขาจะรักตอบ พระเอกนะแรกๆ ก็จะเย็นชาแบบนี้ แต่พอตกลมรัก
นางเอกเมื่อไร โอ๊ย ผู้ชายแบบนี้แหละ โรแมนติกตัวพ่อเลย ติดเมีย
หวงเมีย หึงเมีย แค่คิดก็ฟิน

หญิงสาวหัวเราะคิกคัก เดินลงบันไดไปอีกชั้นแล้วกดกริ่งห้องของ
จาร์คอป อีกฝ่ายเปิดประตูด้วยสีหน้าบูดบึ้งสุดขีด

“อีกแล้ว ชะนีลูกครึ่งมาตามผู้ชายอีกแล้ว ตามขนาดนี้เมื่อไร

จะได้กินนะ” จาร์คอปหรือชื่อไทยว่าเจษฎา เพื่อนชาวไทยคนสนิทของเธออ้าปากหาหวอด เดินนำกลับไปห้องนอนแล้วล้มตัวลงนอนแผ่หลาบนเตียง

“เขายอมให้กินก็ดีสิ ปลายนิ้วก็อ้อยยังไม่เห็นเลย”

“จับแบบเด็กอนุบาลอย่างแก เมื่อไรจะได้กินนะ เอาเค้ก เอาคุกกี้ไปเซอร์ไพรส์ ดึงต้องมาก” จาร์คอปพลิกตัวมานอนตะแคงมองหน้าเพื่อนรักที่ยิ้มชวนฝัน

“ฉันยังเรียนไม่จบ ไม่รีบ”

“แกไม่รีบแต่เขาอาจจะรีบ คุณแคร์รี่เบนอะนะ หล่อ รวย คุณสมบัติครบแบบนี้ เขาจะอยู่เป็นโสดให้แกแพะโลมทางสายตาไปอีกสักกี่ปี”

“อย่าตัดรอนความฝันฉันแบบนี้ลียะ ฉันก็แค่รอจังหวะ อยู่ๆ จะให้พุ่งตัวไปเสียบได้ยังไง ถึงฉันจะเติบโตที่นี่ แต่ฉันก็มีเลือดกกุลสตรีไทยครึ่งหนึ่งนะละ”

“หธา”

“เอาไว้เรียนจบแล้วค่อยเสียบ”

“วงเล็บด้วยนะ ถ้าเขาเอา”

“สวยขนาดนี้ อี๋ขนาดนี้ ไม่อยากกินก็เก๋แล้วละ” หญิงสาวสะบัดค้อนแล้วดึงตัวเพื่อนรักให้ลุกมาจากเตียง “อย่าเพิ่งหลบลีคุยกันก่อน”

“อื้อย...นั่งบูหลัน แกคิดว่าฉันเป็นเด็กอนุบาลนอนสี่ทุ่มอย่างแกหรือ ฉันเพิ่งนอนตอนตีสองนะ จะอยู่ที่นี้ก็อยู่เงียบๆ หลบมุ่มพินถึงผู้ชายของแกไป ส่วนฉันจะนอน”

“เออ นอนด้วยก็ได้” แก้วบุหลันโยนกระเป๋าออกไปบนโซฟาแล้วล้มตัวนอนข้างๆ เห็นจาร์คอปนอนหันข้างให้จึงขยับมาชิดแล้วกอดเอาแนบๆ

“อ้อ เอามือแก่ออกไปนะ ให้ออดไม่ได้ มันชนลูก”

“ไม่เอาจะกอด ฉันจะมั่นใจว่าแกคือพี่แคร์รี่เบน”

“นั่งบ้า นั่งชะนีโรคจิต”

“เจียบ ไม่เจียบไม่ใช้แค่ออดนะ แต่จะคร่อมทั้งตัว” แก้วบุหลัน
ขู่หน้าตาจริงจัง จาร์คอปทำตาปริบๆ จากที่ไว้วายจึงค่อยๆ สงบลง
ยอมให้แก้วบุหลันนอนกอดซบหน้ามากับแผ่นหลังแต่โดยดี

“น่ารักจังเลยพี่แคร์รี่เบน ขอกอดทีนะคะ”

“อีนี่ทำอะไรเพี้ยนหนัก เฮ้อ...”

6 ครัยเบนปิดประตูแล้วเดินถือถุงเข้ามาในครัว เขาเปิดกล่อง
ออกดู กลิ่นหอมๆ ของสเต็กหมูทำให้เขาที่เพิ่งตื่นขึ้นซักหิวอยู่เหมือนกัน
แต่พอเหออาหารออกจากกล่องเพื่อใส่จานแล้วเห็นว่าหมูไม่แค้ไม่สุกมาก
อย่างที่คนทำบอก แต่มันเรียกได้ว่าไม่สุกเลยซะมากกว่า

“กี่ปี้แล้ว ฝีมือไม่เคยพัฒนาเลยนะ ยายบุหลันเอ๊ย” ชายหนุ่ม
ส่ายหน้า เขารู้จักผู้หญิงลูกครึ่งตาสีดำคนนี้ดี เธอชื่อแก้วบุหลัน เป็น
ลูกสาวของ ไบรอัน วาเวงเกอร์ เพื่อนรักของพ่อเขาเอง ครอบครัวเขา
กับครอบครัวเธอสนิทกันในระดับหนึ่ง สมัยที่เขายังไม่ได้แยกออกมา
อยู่เอง ก็ไปมาหาสู่กันประจำ

แก้วบุหลันชอบเอาอะไรมาเซอร์ไพรส์แบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว
ผ้าพันคอบ้าง ตุ๊กตา ขนม ลูกบาส แต่เขาก็แก้งทำเป็นไม่รู้ว่าเป็น
ของเธอ อาหารที่เธอเอามาแขวนไว้หน้าประตู เขาเคยกินมันหนหนึ่ง
หลังจากนั้นก็เซ็ดขยาดไม่กล้ากินอีกเลย

ชายหนุ่มหย่อนมันลงถึงชยะแล้วโทรศัพท์สั่งอาหารจากโรงแรม
ขึ้นมากิน วันหยุดแบบนี้ เขาอยากนอนแเอาแรงมากกว่าออกไปทะเลอน
เที่ยวที่ไหน เขาใช้เวลาไปกับการหาข้อมูลเกี่ยวกับดอกไม้สายพันธุ์ใหม่ๆ
ที่พอจะเอามาผลิตเป็นน้ำหอมได้ และเขาก็สะดุดตาเข้ากับดอกไม้ไทย

ชนิดหนึ่ง

“จันทน์หอมเธอ มีคนสกัดมาแล้ว” ชายหนุ่มมองดอกไม้ชนิดนี้ อย่างสนใจ ถ้าเขาใช้ดอกจันทน์หอมกับดอกไม้ชนิดอื่นๆ ผสมกันให้ได้ กลิ่นหอมแบบใหม่ๆ ก็น่าสนใจอยู่ไม่น้อย

ชายหนุ่มจัดการสั่งน้ำหอมกลิ่นนี้มาเพื่อทดลองกลิ่นและหวังว่า เจ้าจันทน์หอมนี้จะทำให้บริษัทของเขามีกระแสขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากที่เขาได้สกัดน้ำหอมจากกุหลาบสายพันธุ์ใหม่ที่เพาะเลี้ยงในห้องปฏิบัติการ จากฝีมือการค้นคว้าของทีมงานและกุหลาบชนิดนี้ไม่มีออกจำหน่าย ที่ไหน

อาหารจากโรงแรมมาส่ง เคอร์รี่เบนจึงหยุดความสนใจจากงาน ตรงหน้ามากินอาหารรสเลิศ ที่อยากกินอะไรก็เพียงแคปลายนิ้ว ไม่ต้อง พึ่งอาหารรสชาติแย่ของแก้วบุหลัน

หลับอยู่คุยกับจาร์คอปจนใจซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องของเคอร์รี่เบน จนเจ้าของห้องครั้นจะฟัง แก้วบุหลันก็ลากลับเมื่อถึงตอนบ่าย แนนอน ว่าแอบเดินขึ้นบันไดไปมองหน้าประตู จ้องไปที่หมายเลขห้อง เห็นแค่นี้ มันก็ทำให้สับสนใจ ไม่เห็นหน้าเห็นหมายเลขห้องก็ยั้งดี

หญิงสาวขับรถกลับบ้าน ส่วนกับรถหรูคันหนึ่ง ที่จำได้คลับคล้าย คลັบลกว่าจะเป็นรถของตระกูลคอร์เดสัน หัวใจเธอเต้นแรง เพราะ ไม่รู้ว่าพวกเขาจะมาทำไม

แก้วบุหลันจอดรถแล้วรีบร้อนเข้าไปในบ้าน พ่อของเธอมอง หนังสือพิมพ์ลงแล้วเลิกคิ้วขึ้น

“ออกไปไหนมาแต่เช้า กลับเอาป่านี่ ป้าเอเวดาถามหาแน่ะ”

“ป้าเอเวดามาทำไหมหรือคะพ่อ เอ่อ...มาคนเดียวหรือพา พี่เคอร์รี่เบนมาด้วยคะ” น้ำเสียงของแก้วบุหลันสั้นนิดๆ แม้ว่าจะพยายาม ควบคุมความตื่นเต้นเอาไว้แล้วก็ตาม

“มาคนเดียว เขามาขอร้องแกให้ลูกชายเขา”

“อะไรนะคะ!” หญิงสาวอ้าปากค้าง “ไม่อยากจะเชื่อเท่ากับสิ่งที่ได้ยิน ป้าเอเวดามาขอร้องเธอให้กับเคอร์รี่เบน ผู้ชายที่เธอหมายตา

“แกจะตกลงไหมล่ะ พ่อจะได้ให้คำตอบเขาไป เพราะพ่อเองก็ไม่อยากบังคับ คิดดูให้ดีๆ เพราะคำตอบของแกมีได้แค่ครั้งเดียว”

“ตะ...ตกลงค่ะพ่อ หนูตกลง” หญิงสาวตอบตกลงละล้าละลัก ชนิดที่ไม่เสียเวลาหยุดคิดแม้แต่วินาทีเดียว ไบรอันหัวเราะชอบใจแล้วส่งกล่องกำมะหยี่กล่องหนึ่งให้

“แหวนเพชร ไวใส่เล่นก่อน เอาไว้หลังวันแถลงข่าวเซ็นสัญญา กันแล้วเมื่อไร ค่อยเปลี่ยนวงใหม่ ใส่ซะสิ” ไบรอันบอก แก้วบุหลันจึงรีบรับมาสวมไปบนนิ้วนางข้างซ้าย เพชรไม่เล็กไม่ใหญ่ ขนาดกำลังน่ารักพอดี

“สวยค่ะพ่อ เหมาะกับหนูที่สุด”

“ปกติหัวดีหัวรั้นกับพ่อทุกเรื่องนะ แต่เรื่องที่พ่อคิดว่าจะยากที่สุดกลับง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ ชอบใจนะลูก การตัดสินใจของแกครั้งนี้มันส่งผลดีต่อครอบครัวของเรามาก เรากำลังจะรวมทำธุรกิจสายการบินกับตระกูลคอร์เดสัน การเป็นตอถ่วงกันจะทำให้เรามั่นคงขึ้น”

“หนูรักพ่อ อะไรที่ดีกับพ่อหนูทำทั้งนั้นค่ะ” หญิงสาวกอดเอวพ่ออย่างประจบ ไม่คิดเลยว่าความฝันที่จะได้สวมชุดเจ้าสาวเคียงคู่กับเคอร์รี่เบนจะกลายเป็นจริงแบบไม่ทันตั้งตัว อีกแค่เดือนเดียวเธอก็เรียนจบแล้ว จบแล้วอาจจะต้องแต่งงานเลย

‘โธ้ย...แค่คิดมันก็จ๊ากๆไปหมด’

แก้วบุหลันมองแหวนบนนิ้วนางข้างซ้ายแล้วเดินอมยิ้มขึ้นบันไดไป ไบรอันมองตามหลังอย่างโล่งใจที่ลูกสาวยอมหมั้นกับลูกชายเอเวดา ง่ายๆ

6 มื้อขึ้นมาอยู่บนห้องนอน แก้วบุหลันก็รีบโทร.บอกข่าวดีนี้กับเพื่อนรักที่ฟังแล้วก็กรี๊ดดังพอๆ กับเจ้าของเรื่องเลยที่เดียว

“แกพูดจริงหรือมโน นังชะนี”

“จริงลียะ แหวนยังอยู่บนนี้ว่สดๆ ร้อนๆ เลย” น้ำเสียงของแก้วบุหลันยังไม่คลายความตื่นเต๋นลงเลยสักนิด หัวใจเธอยังเต้นจนแทบจะหลุดออกมานอกอก

“ไม่อยากจะเชื่อเลย อะโรมันจะง่ายเบอร์นี้ ตอนเช้าเอาข้าวไปแขวนให้ ฝ่ายชายยังเช็ดใส่อยู่เลย ตกบ่ายกลายเป็นคู่มั้นชะนั้”

“เขาเรียกว่าคู่กันแล้วไม่แคล้วกันยะ”

“เออ ดีใจด้วย ที่จะได้เขาจริงๆ ไม่ใช่ได้แบบมโนกับเขาลักที่แม่หญิงไทยใจงาม อุตส่าห์รักษาพรหมจรรย์มายี่สิบกว่าปีเพื่อผู้ชายคนเดียว”

“ความสุขของฉัน”

“ถามจริงๆ เถอะ แกอายุอานามขนาดนี้ ไม่มีอารมณ์เปลี่ยวๆ อะไรบ้างเธอ”

“ไม่มียะ”

“สะตอ! เป็นไปไม่ได้ ฉันยังมีอารมณ์เปลี่ยวๆ วันละสามเวลาหลังอาหารเลย เป็นไปไม่ได้ที่ชะนีช่างมโนอย่างแกจะไม่มี”

“แกจะมายุ่งอะไรกับฉันเนีย มีไม่มีฉันก็ไม่เอาตัวแกมาแก้ขัดแล้วกัน แต่ต่อไปฉันก็จะได้ใช้แล้ว” แก้วบุหลันพูดไปเดินไป นอนกลิ้งเกลือกไปกับที่นอน มือที่วางขยุ้มผ้าปูจนหลุดออกจากฟูก

“จำ ยินดีด้วย ว้าย...แกจะเป็นเจ้าสาวทั้งที ฉันต้องหาเสื้อผ้าเร็ดๆ อยากแต่งหญิงอะ วันนั้นขอปล่อยผีเลยละกันนะ อยากอวดความสวยให้โลกรู้”

“ฉันจะให้แกเป็นเพื่อนเจ้าสาวเลยวันนั้น”

“อรัยย...จริงปะ งานใหญ่งานดัง มีแต่ไฮโซหล่อๆ เร็ดๆ มางาน

ฉันต้องขายออกผลงานนี้” จาร์คอปกรีดกรีด ทำให้ว่าที่เจ้าสาวหัวเราะชอบอกชอบใจ

“ดี๊ๆ แกจะได้แต่งงานต่อจากฉัน” หญิงสาวบอกแล้วรีบไปนานจนจาร์คอปแปลกใจ

“บุหลัน แกหลับหรือ”

“เปล่า ฉันอยากรู้ว่าตอนนี้พีเคเรย์เบนทำอะไรอยู่ เขาจะรู้สึกยังไงเรื่องการแต่งงานของเรา จะดีใจหรือว่ากำลังโวยวายที่ถูกจับคลุมถุงชนกับฉันนะ”

“ฉันว่าอย่างหลังล่ะ”

“แหม...แก พีเคเรย์เบนเขาก็อาจจะกำลังดีใจเหมือนฉันอยู่ก็ได้ บางทีเขาก็อาจจะดีใจเล่นหุ้ปลายจวักของฉันแต่ไม่แสดงออก เปลอๆ ที่แม่เขามาสู่ขอฉัน อาจจะเป็นฝีมือเขาก็ได้”

“ยังคงคอนเซ็ปต์สาวซึ่มโนไม่เปลี่ยนแปลง แต่เอาเถอะ จะเต็มใจไม่เต็มใจยังไง คุณเคเรย์เบนเขาก็ต้องตกเป็นของแกจนได้แหละ”

“นั่นสินะ เอาเป็นว่าฉันจะค่อยๆ ตะล่อมเขาจนรักฉันได้เองแหละ ก็ฉันสวยแซ่บชะชานานี้” แก้วบุหลันยิ้มฟันหวาน หลังคุยกันเสร็จก็ยังไม่หลับไม่นอน เอาแต่นอนยิ้มคนเดียวแบบนั้นทั้งคืน

2

คู่หมั้นผิดตัว

6 ครัยเบนกลับไปค้างที่บ้านตามคำสั่งของแม่ ที่เรียกเขามา เพื่อจะบอกข่าวเรื่องการหมั้นหมายของลีโอนาร์โด พี่ชายของเขากับ ลูกสาวหุ้นส่วนรายใหญ่ ไบรอัน วาแวงเกอร์

“ตกลงทางนั้นเขายอมหรือครับแม่” ชายหนุ่มเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เพราะเขารู้ดีว่าแก้วบุหลันคิดอย่างไรกับเขา ก็เจ้าหล่อนแสดงออกเสีย ขนาดนั้น ไม่อยากจะเชื่อว่าจะยอมหมั้นกับพี่ชายเขาง่ายๆ

“ยอมสิ ไบรอันโนโทร. มาบอกแม่แล้ว เดี่ยวหลังเซ็นสัญญา ทำสายการบิน เราก็แถลงข่าวเรื่องหมั้นกันเลย แกละไม่มีปัญหาอะไร ใช้ไหมลีโอนาร์โด” มาตามเอเวดาหันมาหาลูกชายคนโตที่พยักหน้ารับ น้อยๆ

“ได้ครับ ไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว”

ลีโอนาร์โด ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ รูปร่างบึกบึนกว่าคนเป็น น้องชาย ผมสีเดียวกับครัยเบน แต่จมูกโตงน้อยกว่าและหน้าตาคมคาย น้อยกว่าคนเป็นน้อง แต่ก็ยังถือว่าหล่อเหลามากอยู่ดี เขาถอดแบบ

หน้าตามาจากคนเป็นพ่อ แกรมยังว่าง่าย ไม่เคยขัดคำสั่งอะไรแม่สักเรื่อง จึงเป็นที่รักของแม่มาก

“พี่นี่ช่างเป็นลูกที่ดีของแม่จริงๆ ขนาดแม่หาเมียให้ ไม่บ่นสักคำ”

“ใครจะหัวดีหัวรั้นเหมือนแกละ หออะไรดีๆ ให้ไม่เคยเอา ลักอย่าง แก้วบุหลันนะนะสวย น่ารัก เอาใจเก่ง ไม่มีอะไรเสียหาย แต่งกับคนนี้นะดีแล้ว” มาตามเอเวดาตัววัดก้อนให้ลูกชาย

“แล้วพี่ชอบเขาไหมล่ะ” แครย์เบนหันมาถามพี่ชายที่ส่งอาหาร เข้าปากตัวเองอยู่ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“เจอกันไม่กี่ครั้ง จะเอาเวลาที่ไหนไปชอบ”

“พี่นี่ก็แปลกคน แม่จะให้แต่งงานนะ ไม่ได้บอกให้ไปอาบน้ำ” ชายหนุ่มส่ายหน้า คนเป็นแม่จึงทำตาตุ

“แกอย่ามาทำให้เสียเรื่องนะแครย์เบน พี่ชายแกเขาวาง่ายมันดีแล้ว รู้ไหมว่าการแต่งงานกับลูกสาวของโปรอัน มันส่งผลดีต่อธุรกิจใหม่ของเราแค่ไหน แม่ไม่จำเป็นต้องสาธยายชี้ให้ไหมแครย์เบน”

“ไม่ต้องหรอกแม่ ผมไม่อยากรู้เพราะผมไม่ใช่เจ้าบ่าว ผมสนใจ ธุรกิจของผมก็ปวดหัวจะแย่แล้ว”

“ช่างแกละ เอาไว้ฉันหาเจ้าสาวที่เหมาะสมกับแกได้เมื่อไร แกค่อยมาสนใจ” มาตามเอเวดาบอก ทำให้แครย์เบนสาลักน้ำลายตัวเอง แทบทันที

“อย่างนะแม่ ผมหาของเองได้”

“ให้แกหาเองจะเอาผู้หญิงที่โหดมากไม่รู้”

“เอาที่โหดมากี่ช่างผมเถอะน่าแม่ ผมไม่เอามาผลาญสมบัติแม่หรอก เพราะผมมีสมบัติของตัวเองอยู่แล้ว” แครย์เบนส่ายหน้าดิ๊กแล้ว โยนไปให้พี่ชาย “เชิญแม่สั่งลูกชายคนโปรดของแม่เถอะ”

“ฉันละเบื่อแกจริงๆ” มาตามเอเวดาหันไปตักอาหารใส่จานให้ ลูกชายคนโตอย่างเอาใจ เพราะตั้งแต่เด็กจนโต ลีโอนาร์โดอยู่ในอวาท

ของแม่มาโดยตลอด ให้เรียนอะไรก็เรียน ให้แต่งงานก็ยอมแต่ง ไม่ได้เรื่องมากกว่าจะต้องเป็นแค่ผู้หญิงที่รักเท่านั้นอย่างแคร์เบน

แคร์เบนตักอาหารเข้าปากเงิบๆ อยากจะรู้เหมือนกันว่า แก้วบุหลันคิดอะไรอยู่ถึงได้ยอมกลายเป็นเจ้าสาวของพี่ชายเขา ทั้งที่เมื่อเช้าหญิงสาวก็ยังมาแขวนสติกเนื้อดิบไว้หน้าห้องของเขาอยู่เลย

ช่างเถอะ...จากนี้ไปเขาก็ไม่ต้องลำบากเอาอาหารที่เธอทำไปทิ้งอีกแล้ว

๖๖ แก้วบุหลันแขวนคุกก็เนยเอาไว้หน้าประตูห้องของแคร์เบน อยากจะกดกริ่งหน้าห้องแต่ก็เงินจบนไม่กล้ายื่นมือออกไป เอาไว้ให้เธอกับเขาได้พูดคุยกันอีกสักครั้งสองครั้งเธอก็จะไม่ต้องคอยเอามาแขวนตรงนี้แล้ว แต่จะเดินเข้าไปทำให้เขากินถึงเตียงนอนเลย

“หึ หึ หึ...”

หญิงสาวหัวเราะในลำคอ กดกริ่งแล้ววิ่งหลบไปซ่อนที่เดิม แต่ไม่มีคนมาเปิดประตู แก้วบุหลันหน้ายุง โม่โหนดๆ พี่ชายหนุ่มไม่อยู่

“หายไปไหนของเขา หรือไปค้างที่อื่น” แก้วบุหลันร้อนใจ กลัวว่าเขาจะออกไปเที่ยวส่งท้ายชีวิตโสดกับสาวๆ ที่ไหน แค่คิดอารมณ์หึ่งก็ฟุ้ง

หญิงสาวผุดลุกขึ้น พอดีกับที่ชายหนุ่มเดินมาหยุดหน้าประตู แก้วบุหลันจึงรีบหลบ เธอเห็นเขาเปิดดูออกมาดูแล้วเข้าไปในห้อง

“ให้แค่ก่อนแต่งงานนะคะพี่แคร์เบน ถ้าแต่งเมื่อไรจะออกไปค้างที่อื่นแบบนี้ ฉันไม่ยอมเด็ดขาด” แก้วบุหลันสะบัดค้อนให้ประตูแล้วเดินฉับๆ ไปรูดกริ่งห้องจาร์คอป

“อ๊อ้ย มาแล้วๆ จะรั่วอะไรนักหนา ใครตายยะหล่อน”

“ฉัน”

“ตายบ้าอะไรยื่นหัวโด่หน้าห้องฉันเนี่ย” จาร์คอปส่ายหน้า มอง

หน้าบูตบิ่งของเพื่อนรักแล้วเลิกคิ้ว “เป็นอะไรยะ หน้าบูตเป็นตุตลิงมาเชียว”

“เมื่อคืนพี่เครย์เบนไม่กลับห้อง”

“ไม่เห็นแปลก ผู้ชายโสดไม่กลับห้อง เป็นเรื่องธรรมดาตามาก”

“ทำไมจะไม่แปลก ก็เขากำลังจะแต่งงานกับฉัน” แก้วบุหลันออกอาการเดือดปุดๆ กำมือทุบไปบนประตู อารมณ์กำลังกรุ่นได้ที่

“แต่ก็ยังไม่แต่ง แก่ไม่มีสิทธิ์ไปห้ามเขาอะยะ”

“รู้แล้วนำ เอาไว้แต่งก่อน จะมัดติดกับเสาเตียงนอนไว้เลย”

หญิงสาวยิ้มทะเล้นแล้ววาดวงแขนมาโอบรัดรอบคอจาร์คอปที่ทำหน้าตื่นๆ แล้วดันตัวเข้าไปถึงห้องรับแขก

“นั่งบุหลัน กะ..แกจะทำอะไร”

“ซุ่มจูบ”

“อี นังบ้า เดียวแม่เตะรอบห้อง” จาร์คอปเกาะมือออกแล้วผลักเพื่อนจนล้มไปบนโซฟา

“ใจร้าย” แก้วบุหลันทำจมูกย่น แล้วเดินมาเกาะแขนเพื่อนอย่างประจบ “วันนีว่างไหม ไปทำธุระสำคัญเป็นเพื่อนหน่อยสิ”

“ธุระอะไร”

“แหม...ฉันกำลังจะเป็นเจ้าสาวไซ้ใหม่ มันก็ต้องไปเข้าคอร์สอะไรบ้าง ทำสปาหน้า ชัดเนื้อชัดตัว ฉีดฟิลเลอร์ อะไรก็ได้ที่ทำแล้วสวยนะ แล้วก็ฉันไปลงเรียนทำอาหารไทยเอาไว้ ลงเพื่อแก้ด้วยนะ”

“ทำไมจะต้องมาลงเพื่อฉันด้วยยะ ฉันไม่ใช่ว่าที่เจ้าสาวอย่างแก”

“แกก็ต้องหัดไว้บ้างสิ เผื่อมีแฟนเป็นตัวเป็นตนจะได้ทำให้เขากินใจ”

“ฉันซื้อกินได้ยะ แต่เอาเถอะ ช่วงนีว่างๆ ฉันไปด้วยก็ได้” จาร์คอปบอกแล้วส่ายหน้า กรรรมเวอร์อะไรของเขาก็ไม่รู้ที่ต้องเกิดมาเป็นเพื่อนแม่นี้ แล้วเขาก็ไม่เคยขี้ใจเจ้าหล่อนได้เลยสักที

“น่ารักที่สุด”

“เก็บไว้ชมเจ้าบ่าวแก่เถอะ รอชั่วโมงหนึ่ง อาน้ำก่อน”

“อาน้ำอะไรตั้งชั่วโมงหนึ่งอะ ยี่สิบนาทีพอ”

“ไอ้ย ยุ่กระทั่งเรื่องการอาน้ำของฉัน ขอชาตินี้พอนะที่ต้อง
ชดใช้เวรกรรมให้แก่เนี่ย” จาร์คอปบ่นอุบ แต่ก็หายเข้าไปในห้องน้ำ
และแต่งตัวเสร็จภายในยี่สิบนาทีตามคำสั่ง

6 ครัยเบนมองคุณก็รูปหัวใจที่ว่าที่พี่สะใภ้ของเขาเอามาแขวนไว้ให้
ก็ทำหน้ายุ่ง แม่คนนี้นี่อย่างไร จะแต่งงานกับพี่ชายเขาอยู่แล้วก็ยังจะมา
อ่อยเขาอีก ใจคอจะกินรวบทั้งพี่ทั้งน้องเลยเหวอ

ชายหนุ่มส่ายหน้า หย่อนคุณก็ลงถึงชยะแล้วอาน้ำแต่งตัว
เตรียมจะออกไปทำงาน เมื่อเข้ามาในลิฟต์ได้แค่ชั้นเดียวก็มีคนกด
คนที่เข้ามาก็คือเจ้าของขนมคุณก็ที่เขาเพิ่งทิ้งไป

“อรัยัย” แก้วบุหลันสะดุ้ง เธอก้าวเข้ามาในลิฟต์พร้อมผู้ชาย
อีกคน เขาเห็นว่าหน้าเธอแดงและออกอาการแปลกๆ คล้ายคนทำอะไร
ไม่ถูก

“พักอยู่แถวนี้เหروبหลัน” ชายหนุ่มทักขึ้น หากไม่นับว่าเจอเธอ
ผ่านหน้ากล้องวงจรปิดในห้องแล้วละก็ เขาน่าจะไม่ได้เจอเธอมาปีกว่า
แล้ว

“พะ...พี่เครย์เบน ตกใจหมดเลยคะ”

“ตกใจอะไรขนาดนั้น”

“ก็มันกะทันหันคะ ไม่คิดว่าจะได้เจอพี่เครย์เบนที่นี่ คือ...ฉันจะ
ออกไปข้างนอกกับเพื่อนนะคะ คนนี้ชื่อจาร์คอป ตะ...แต่เราเป็นแค่
เพื่อนกันนะคะ ไม่มีอะไร” หญิงสาวรีบอธิบาย

“ไม่ได้ว่าอะไรนี่ ยังไม่ได้แต่งงาน ทำอะไรก็ไม่ผิดหรอก” เขาบอก
แล้วหันมาส่งยิ้มให้จาร์คอป “ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ”

“ยินดีที่คุณแคร์เบน” จาร์คอปยื่นมือจะไปจับมือเขาแต่
แก้วบุหลันบัดมือออก

“แค่ย์มีก็พอ”

“อีชีหวง” จาร์คอปกระซิบพอดีกับที่ลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่ม
จึงก้าวออกไปก่อนแล้วเดินเร็วๆ ทำให้แก้วบุหลันที่ขยับปากจะถาม
อะไรเขาต้องถอนหายใจ

“ว่าจะถามว่าคุณก็อรร้อยหรือเปล่า ไปซะแล้ว”

“ดูเขาแบบเย็นชาๆ ไม่เหมือนคนจะเป็นเจ้าบ่าวยังไงไม่รู้นะแก”

“เขาก็เย็นเป็นมะ อยู่ๆ มาเจอว่าที่เจ้าสาวในลิฟต์ เขาก็ต้องตกใจ
ซ็อกเป็นธรรมชาติแหละ ฉันยังเกือบเป็นลมคาลิฟต์เลย”

“แกว้างนั่นหรือ”

“งั้นลี ไปๆ เดี่ยวสาย ฉันเองก็ต้องหัดทำอีกหลายอย่าง ฉันอยาก
เป็นภรรยาที่สมบูรณ์แบบของพี่แคร์เบน” แก้วบุหลันเร่ง จาร์คอปบ่น
อีกสองสามคำแต่ก็ก้าวตามแก้วบุหลันออกไปด้วยกัน

หญิงสาวเรียนทำอาหารหลากหลายเมนูอย่างตั้งอกตั้งใจ เธอ
ไม่ค่อยได้คุยกับแคร์เบน นอกจากสมัยยังเด็ก จึงไม่รู้ว่าเขาชอบกิน
หรือไม่กินอะไร

“น้ำพริกปลาทุ ทอดมัน แก...ฉันหัดทำยั่ววันเส้นด้วยดีไหม
แล้วก็ขนมไทยๆ ฉันชอบขนมบุหลันต้นเมฆ มันชื่อเหมือนฉันดี”

“เออ จะทำอะไรก็ทำๆ ไปเถอะ เอาให้เป็นทุกอย่างนั่นแหละ
เขาจะได้ไม่ทิ้งอาหารของแกเองถึงชยะ” จาร์คอปหัวเราะ เพราะตัวเอง
ก็เคยได้กินรสมือของเพื่อนอยู่บ่อยๆ และรู้ว่ารสชาติมันแย่มาก
เขาเลยเดาว่าแคร์เบนต้องเอาไปโยนลงถังชยะแน่ แต่ก็ไม่อยากจะบอก
ให้แก้วบุหลันเสียใจ แม่นี่ยังเป็นคนคิดมากอยู่ด้วย

“เขาไม่ทิ้งอยู่แล้วละ อาหารทุกอย่างฉันชิมก่อนส่งให้เขา อร่อย
รับประทาน”

“จ๋า เอาที่สบายใจเลยลูก” จาร์คอปเดินนวนายนาไปสวม
ผ้ากันเปื้อนแล้วตั้งอกตั้งใจทำอาหารบ้าง

66 มิว่าจะเรียนทั้งทำอาหาร ทั้งต้องดูแลตัวเองอย่างดีแค่ไหน
ก็ตาม แต่หญิงสาวก็ยังหาเวลาทำอาหารมาไว้ที่หน้าห้องของเครย์เบน
เหมือนเดิม แต่พักหลังๆ เขาไม่ค่อยยกกลับห้อง เพราะยุ่งกับการเปิดตัว
น้ำหอมตัวใหม่ เธอกำลังคิดถึงเขาได้ที่ พ่อก็เรียกมาพบในห้องทำงาน

“พ่อ เรียกหนูหเรอคะ”

“พຽงนี้แกมีนัดเตดตกับคູหมั้นแก”

“หะ...พຽงนี้หรือคะพ่อ”

“ใช่ แต่งตัวให้สวยที่สุด พ่ออยากให้เขาประทับใจในตัวแก
สิ้นเดือนนี้จะเซ็นสัญญาพร้อมหุ้นกัน เสร็จแล้วจะแถลงข่าวเรื่องหมั้นกัน
วันนั้นเลย”

“คะพ่อ” หญิงสาวฉีกยิ้มกว้าง “งั้นหนูไปเลือกชุดสวยๆ ก่อน
นะคะ”

“พ่อดีใจนะที่เห็นแกมีความสุข”

“คะพ่อ ขอขอบคุณนะคะ” หญิงสาวหอมแก้มพ่อไปพอดใหญ่ๆ
แล้วหมุนตัวออกไป ไบรอันมองตามหลังแล้วยิ้มบางๆ ยิ่งโตแก้วบุหลัน
ก็ยิ่งเหมือนแม่

ทับทิม แม่ของแก้วบุหลันกับเขารู้จักกันที่ประเทศไทย เธอเป็น
แอร์โฮสเตสสายการบินที่เขานั่งมา และที่บ้านของเธอทำโฮมสเตย์ด้วย
จากนั้นเขาก็กับเธอก็สานสัมพันธ์กันเรื่อยมาจนเขาแน่ใจว่าเธอจะเป็นแม่
ของลูกที่ดีของเขาได้ เขากับเธอแต่งงานกันที่เมืองไทยและบินมาอยู่
ด้วยกันที่อเมริกา มีลูกด้วยกันคนเดียวคือแก้วบุหลัน น่าเสียดาย
ที่ทับทิมอายุสั้น ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปตั้งแต่แก้วบุหลันอายุสิบห้า

แม้ว่าภรรยาจะจากไปเกือบสิบปีแล้ว แต่เขาก็ไม่คิดจะแต่งงาน

รอบสอง ถ้าจะมีผู้หญิงผ่านเข้ามาในชีวิตบ้างก็มีแต่แบบชั่วครว

๒๒ ๒๒...แล้ววันที่แก้วบุหลันรอคอยก็มาถึง หญิงสาวแต่งตัวด้วยชุดราตรียาวสีน้ำเงินเข้ม ผอมยาวตรงตัดเป็นลอนสวย แต่งหน้าเข้มกว่าทุกวันแต่ก็สวยน่ามอง

“โอ้โห คุณบุหลัน สวยที่สุดเลยล่ะ”

“ขอบใจนะนี่ก็”

“คนมีความรักนี่ดีจังเลยนะ ตั้งแต่คุณหนูมีความรัก คุณหนูสวยขึ้นเป็นกองเลย”

“แน่นอนแล้ว หมดค่าทำสวยไปเยอะ” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ แล้วรีบลงบันไดไป คู่หมั้นเธอรออยู่แล้วที่ร้านอาหารร้านดัง ที่เขาล้างปิดร้านเอาไว้เพื่อเธอ วันนั้นเธอจึงใช้บริการคนขับรถของที่บ้าน

หญิงสาวตื่นเต้นจนมือไม่เย็น เมื่อก้าวเข้ามาในร้าน พนักงานในชุดสูทเนี้ยบดูดีเปิดประตูกระจกใสให้และค้อมศีรษะลงต่ำ ผายมือเชื้อเชิญ

“เชิญครับคุณผู้หญิง”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้มรับ ยึดตัวให้ตั้งตรงแล้วก้าวเข้าไปทั้งห้องอาหารมืออยู่โต๊ะเดียวที่ปักเทียนสีชมพูติดเป็นเกลียวเอาไว้ บรรยากาศสลัว มีเพียงเทียนหอมที่จุดให้สว่างวิบวาม

แก้วบุหลันหัวใจเต้นแรง นี่คือเดดแรกของเธอ เดดกับผู้ชายที่เธอแอบหลงรักมานานปี บรรยากาศสุดแสนโรแมนติกชวนให้เคลิ้มฝัน

“พีเคอร์ย์เบนคะ” เธอเรียกเมื่อเดินไปถึง ผู้ชายคนนั้นลุกขึ้นและหมุนตัวมาหา พอเห็นหน้าเขาชัดๆ แก้วบุหลันก็อ้าปากค้าง ตกใจแทบช็อก

“พีลีโอนาร์โด!”

“ตกใจอะไรขนาดนั้น นั่งสิบุหลัน” ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้ แต่

หญิงสาวยังยืนทำตัวแข็งที่ออยู่แบบนั้น หัวใจเธอกระหน่ำเต้นเมื่อถาม

“พีเคอร์รี่เบนล่ะคะ”

“เดตของเรา เกี่ยวอะไรกับหมอนั้น”

“เดตของเรา!”

“ใช่ เดตของเรา ทำหน้าตกใจแบบนี้จะให้พีเคอร์รี่คิดยังไง” ลีโอนาร์โดหัวเราะเบาๆ แล้วผายมือไปที่เมนู “อยากกินอะไรจ๊ะ พีเคอร์รี่มาไว้สองสามอย่างแต่ไม่รู้จะถูกใจหรือเปล่า”

แก้วบุหลันยังยืนตัวแข็งที่ออยู่ตรงนั้น หูอื้อตาลายจนไม่ได้ยินว่าลีโอนาร์โดพูดอะไร เธอได้ยินแต่เพียงว่าคู่หมั้นของเธอคือเขา ไม่ใช่เคอร์รี่เบนอย่างที่หวัง เธอลืมไปได้ยังไงว่ามาตามเอเวตามีลูกชายสองคน

ให้ตาย!

“บุหลัน เป็นอะไรหรือเปล่า”

“หนูขอตัวนะคะพีลีโอนาร์โด ขอโทษด้วย หนูมีเรื่องต้องจัดการ” แก้วบุหลันบอกแล้วถลกกระโปรงราตรียาวขึ้นมาเหนือเขาเพื่อให้วิ่งถนัดขึ้น เธอวิ่งออกไปจากตรงนั้นด้วยหัวใจที่เหมือนถูกบีบรัดจากมือที่มองไม่เห็น ลมหายใจสะดุด สมองอื้ออึงจนลืมใช้ลิฟต์แต่วิ่งลงบันไดมากกว่าจะถึงลานจอดรถก็หอบจนตัวโยน

“กลับบ้าน” เธอสั่งคนขับรถที่ยืนรอรับคำสั่งงงๆ แต่ก็ปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อรถจอดหน้าบ้านเธอก็วิ่งเร็วๆ ไปที่ห้องทำงานของบิดาแล้วกระหน่ำหุบ

“พ่อคะ พ่อ” หญิงสาวกระหน่ำหุบไปอีกหลายที คนในห้องจึงลุกมาเปิดแล้วทำเสียงดู

“อะอะอะไรบุหลัน พ่อกำลังทำงานสำคัญอยู่นะ แล้วนี่ไปเดตกับลีโอนาร์โดไม่ใช่หรอ ทำไมกลับมาเร็ว อย่าบอกนะว่าทะเลาะกัน”

“ทำไมพ่อไม่บอกหนู ว่าหนูต้องหมั้นกับพีลีโอนาร์โด”

“อะไรของแก ฉันบอกแกตลอด บอกตั้งแต่วันแรกว่าป่าเอเวดา มาขอหมั้นแกให้ลูกชาย แล้วแกก็ตอบตกลง เป็นป่าอะไรของแก ขึ้นมาล่ะ”

“ใช่ไง พ่อบอกว่าลูกชายป่าเอเวดา แต่ทำไมพ่อไม่บอกว่าคนไหน”

“แล้วทำไมแกไม่ถามล่ะ จะคนไหนก็เหมือนกัน”

“ไม่เหมือน หนูอยากได้คนห้อง ไม่ได้อยากได้คนพี่” หญิงสาว ทำหน้าเหมือนคนกำลังจะร้องไห้แล้วพุ่มพวย “พ่อคะ หนูจะหมั้นกับ พี่เคย์เบน ไม่หมั้นกับพี่ลีโอนาร์โดนะคะ”

“จะบ้าหรือไง ผู้ใหญ่คุยกันแล้ว กำหนดแกลงข่าวก็มีแล้ว เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ทั้งนั้น” ไบรอันบอกทำให้หญิงสาวน้ำตาร่วง

“ไม่เอาค่ะ ทำไมคะ ทำไมเปลี่ยนตัวไม่ได้ ยิ่งไงก็เป็นลูกป่า เอเวดาเหมือนกัน แค่เปลี่ยนเป็นพี่เคย์เบน มันจะยากตรงไหน”

“มันก็ยากตรงเขาไม่เอาแกไง” ไบรอันบอกด้วยประโยคที่เสียดแทง หัวใจของคนฟัง

‘เขาไม่เอา!’

“พ่อยังไม่ได้ลองถามพี่เคย์เบนเลย เขาอาจจะรีบตอบรับก็ได้” แก้วบุหลันยังมองพ่อด้วยสายตามีความหวัง แต่คนเป็นพ่อไล่ให้ไปนอน

“ไม่กลับไปกินมื้อเย็นกับลีโอนาร์โดแกก็กลับห้องไปนอนซะ เรา จะไม่คุยกันเรื่องนี้อีก” ไบรอันตัดบทแล้วปิดประตูใส่หน้า แต่แก้วบุหลัน ยังคงกระหน่ำพูด

“พ่อเปิดก่อนนะ เปิดก่อน เปิดซี”

3 เดดไลน์

๖๖ แก้วบุหลันขับรถผลุนผลันไปหาจาร์คอปที่ห้อง พออีกฝ่ายเปิดประตูเธอก็โผล่เข้ากอดเขาแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นประดุจมีใครตาย จาร์คอปกอดตอบบงๆ

“ฮือ ฉันจะทำยังไงดี จาร์คอป ฉันอยากตายๆ”

“อะไรของแก วันนี้แกต้องไปออกเดทกับผัวแกไม่ใช่หรอ มาทำไม หรือว่าสวยไม่พอ เขาเลยตีบหัวส่งกลับมาซะแม่คุณ”

“ฮือๆ ฉันอยากตาย”

“อะไรของแก ไหน มาเล่าด่วน”

จาร์คอปเห็นท่าไม่ดี เพราะเพื่อนร้องไห้จริงจังก็รีบประคองไปนั่งบนโซฟา ปลอบยี้ให้แก้วบุหลันร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ครู่ใหญ่จึงตัดบท

“พอได้แล้วไหมแก เล่าก่อนแล้วค่อยร้อง” เจ้าของห้องยื่นทิชชูให้ซับน้ำตา หญิงสาวจึงเล่าทุกอย่างให้ฟังด้วยเสียงขาดๆ หายๆ เพราะมีเสียงสะอื้นดังชัดเป็นระยะ

“เขา...เขาไม่ใช่คู่นั้นฉัน แต่เป็นพี่ชายเขา ฮือ...ฉันลืมไปได้ยังไง

ว่าพีเคย์เบนมีพี่ชาย ลืมไปได้ยังไงว่าลูกชายป่าเอเวดาไม่ได้มีคนเดียว”
“ตายแล้ว นี่แกต้องหมั่นกับคนที่แต่คนน้องไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วย
ว่านั่น”

“อือ”

“พระเจ้าช่วยกล้วยปัง เหลือเชื่อจริงๆ เอายังไงล่ะที่นี่ แยก
มาเป็นพี่สะใภ้เขาแบบนี้ อย่าหวังว่าจะได้แถมคนน้องเลย”

“ฉันต้องทำยังไงหรือฉันจะต้องไปอ้อนวอนคุกเขาขอร้องเขา
ให้ยอมหมั่นกับฉันแทนพี่ชาย ฉันทำได้นะ ไปกัน ไปเดี๋ยวนี้เลย”
หญิงสาวพูดลุกขึ้น จาร์คอปจึงจุดแขนเอาไว้

“มีสติหน่อย”

“ฉันไม่อยากหมั่นกับคนอื่น แกก็รู้ว่าฉันรักพีเคย์เบนมากแค่ไหน
ฉันไม่เคยสนใคร ใครมาขอเด็ดฉันก็ปฏิเสธหมด เพราะฉันรอเขา
รอเขาคนเดียว แล้วอยู่ๆ แกจะให้ฉันเป็นพี่สะใภ้เขาอะเธอ แกเดินไป
ในครัวเอามีดมาแทงฉันตายซะดีกว่า”

“มันต้องมีทางออกนะ”

“ไม่มีทางออกอะไรทั้งนั้น นอกจากพีเคย์เบนเขาจะเป็นคน
ขอเปลี่ยนตัวเอง ซึ่งฉันมองไม่เห็นความเป็นไปได้เลย” แก้วบุหลัน
ร้องไห้จนจาร์คอปเริ่มปวดหัวตุบๆ

“มันก็มีวิธี ถ้าแก่กล้า”

“อะไร อะไรเธอ พุดมาเลย”

“แกต้องห้องกับคนน้องก่อนถึงกำหนดแต่งงาน”

“โอ๊ย เสนอความคิดอะไรที่มันเป็นไปได้หน่อยได้ไหม แค่
ข่าอ่อนเขาคงก็ยังไม่มีโอกาสได้เห็นแล้วฉันจะห้องกับเขาได้อย่างไร คนนี้
ไม่ใช่ปลากัด ที่มองตาเฉยๆ ก็ห้องได้”

“ไม่รู้ละ ก็มีวิธีนี้วิธีเดียว เสนอให้แล้ว จะทำหรือไม่ทำก็เรื่อง
ของแก”

“แล้วแกจะให้ฉันทำยังไงเล่า”

“จิบลิ จิบยะ”

“ที่ผ่านมายังไม่เรียกว่าจิบอีกหรือ ฉันว่าสิ่งที่ฉันทำมันมากกว่าจิบอีกนะ”

“จิบแบบเบสิกๆ ของแกเอาเก็บเข้ากรูไปได้เลย มีเวลาน้อยแค่นี้ แกต้องปฏิบัติภารกิจเซ็งรุก รุกเข้าไป จะปลุกจะปล้ำอะไรก็ทำไปเถอะ”

“ปล้ำหรือ”

“เออ หรือจะทำให้เขาสมยอมก็เรื่องของแก แต่แกจำเป็นต้องทำ ไม่งั้นก็เตรียมมารับตำแหน่งพีละไมซ์ของเขาได้เลย” จาร์คอปบอกยิ่งทำให้เธอหน้าใจ

“ฉันต้องทำยังไงก่อน”

“แกต้องหาทางไปที่ห้องเขาก่อน ไปแบบจริงๆ นะ ไม่ใช่มาแอบแถวบันไดไหนไฟ พอได้ไปอยู่ในห้องด้วยกันแล้วก็อ่อยให้เต็มที ฉันเชื่อมือแก เฮ้ย...แล้วจะไปไหน” จาร์คอปตกใจเมื่ออยู่ๆ แก้วบุหลันก็ผุดลุกขึ้น จาร์คอปตาเหลือกเมื่อแม่เพื่อนสาวลากชุดราตรียาววิ้งมาถึงหน้าห้องแคร์เบน

หญิงสาวตกวิ่งไปสองที่ เจ้าของห้องก็มาเปิดประตู พอเห็นหน้าเขาเธอก็โผล่เข้ากอดเขาแน่นๆ แล้วร้องไห้โฮใหญ่ จาร์คอปตามเข้ามาก็หยุดชะงัก ถอยฉากกลับไปแล้วยิ้ม

“แบบนี้สิ...นั่งบุหลันคืนนี้เมฆ”

“**บุ**หลัน ปล่อยก่อน มากอดทำไมเนี่ย” ชายหนุ่มดันตัวเธอออกห่างแต่หญิงสาวไม่ยอมปล่อย เธอยังคงกอดรัดเขาแน่นๆ

“ทำไม ทำไมไม่เป็นพี่ พี่รู้ว่าคุณคิดยังไง ทำไมถึงเป็นพี่ลีโอนาร์โด”

“หมายถึงอะไร”

“อย่ามาทำไขสือ พี่รู้ พี่รู้ทุกอย่างแหละ แต่อยากแกล้งฉัน รู้ว่ารัก

ก็ยิ่งเล่นตัว” แก้วบุหลันผละออกจากตัวเขามองแคร์เบนด้วยสายตาตัดพ้อ

“ฉันไม่ได้เล่นตัวนะ แต่ฉันไม่ได้ชอบเธอ แค่คิดก็ไม่เคย” ชายหนุ่มบอกรด้วยประโยคที่ทำให้หญิงสาวเข่าอ่อน อยากร้องไห้หนักยิ่งกว่าเดิม

“จะไม่รู้สักอะไรเลย มันเป็นไปไม่ได้หรอก พี่กินอาหารฝีมือฉันทุกเช้ามาตั้งหลายปี มันต้องมีบ้างแหละ” แก้วบุหลันยังตั้งต้นแต่ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ฉันไม่เคยกิน สาบานได้”

“ว่าไงนะ”

“อาหารรสชาติแย่ สุกบ้างไม่สุกบ้างแบบนั้นใครจะไปกินลงฉันทั้งมันลงถึงขยะทุกวันนั่นแหละ” เขาบอกออกไปตามตรงโดยไม่ทันสังเกตว่าแก้วบุหลันเริ่มหน้าซีดจนแทบไม่มีสีเลือด

“ไม่จริง ไม่จริง” หญิงสาวกรีดขิ้นแล้วเป็นลมพับไป ชายหนุ่มคว้าตัวเธอมาได้ก่อนที่เจ้าตัวจะล้มลงไปนอนวัดพื้น เขาดึงเธอมาในอ้อมกอดท่ามกลางความตกใจของตัวเอง

“เฮ้...บุหลัน บุหลัน!”

‘ให้ตายเถอะ มาเป็นลมอะไรตรงนี้’

ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วซ้อนตัวหญิงสาวขึ้นมาอุ้ม พาไปบนโซฟา ไม่ได้ช่วยเซ็ดเนื้อเซ็ดตัวหรือปฐมพยาบาลให้พื้น แต่ปล่อยให้เธอตื่นขึ้นมาเองเมื่อถึงเวลา ส่วนตัวเขาเองเข้าห้องนอนหลับสบายยาวตลอดคืน ไม่สนคนที่นอนสะอึกสะอื้นอยู่คนเดียวบนโซฟา

หญิงสาวปาดน้ำตาแต่มันยังไหลออกมาเรื่อยๆ หัวใจเธอเจ็บเหมือนมีเข็มสักร้านเล่มปักลงไปทุกจุด ทำให้เธอจะต้องมาหลงรักผู้ชายใจร้ายอย่างเขาด้วย

“ไอ้คนบ้า ใจร้าย ใจร้าย”

หญิงสาวผุดลุกมานั่ง ร่ำร่ำอยากจะทำเสื้อผ้าแล้วไปเคาะที่ห้องเขา
เสียตอนนี่ อยากจะรู้ว่าจะทนเป็นพระอิฐพระปูนได้หรือเปล่า แต่ก็
นั่นแหละ ใครจะกล้าทำอะไรร้ายอย่างแบบนั้น ที่ทำได้แค่นั่งซิมกะทือ
อยู่ตรงนั้น แต่พักเดียวลูกฮึดก็กลับขึ้นมาใหม่

‘เราต้องไม่ยอมแพ้สิแก้วบุหลัน ถ้าเธอยอมแพ้เธอก็จะไม่มีวัน
มีความสุข ที่เคยเบนคือเป้าหมายที่เราจะต้องพิชิต ใช้...เขาคือเป้าหมาย’

หญิงสาวสุดลมหายใจเรียกพลังตัวเองแล้วทำท่าเหมือนยิงปืน
ไปที่ประตูห้องนอนของเคยเบนพร้อมกับบอกลีงเสียงหึ้มเกรียม

“เตรียมตัวมีเมียเป็นตัวเป็นตนได้เลยพี่เคยเบน”

6 ครัยเบนตื่นขึ้นมาตอนเช้า เขาแทบลืมไปแล้วว่าเวลาที่สี่โมง
ของเขาอยู่ที่นี้ เขาแง่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกมาจากห้อง แต่เสียงกุกกัก
ในครัวทำให้เขาแปลกใจ ครัยเบนเดินเข้าไปก็เห็นแก้วบุหลันกำลัง
ก้มๆ เงยๆ ทำอาหารอยู่ เธอหันมาเห็นเขาแล้วอ้าปากค้าง ตะลึง
หลุดจากมือ

“พี่เคยเบน”

“นี่ยังอยู่อีกหรือ” ชายหนุ่มส่ายหน้า กอดอกมองหญิงสาว
ที่ทำอาหารเสร็จไปแล้วสองอย่าง เป็นอาหารง่ายๆ เท่าที่ของในตู้เย็นเขา
จะมี เขาถาม แต่หญิงสาวเอาแต่มองจ้อง เขอมองหน้าเขาแล้วไล่สายตา
ลงต่ำเรื่อยๆ จากลำคอมาแก้มอก หน้าห้องแล้วหยุดอยู่ที่แถวๆ
ปมผ้าเช็ดตัวและมองจ้องอยู่อย่างนั้นไม่ไปไหน เป็นเขาเสียอีกที่ต้อง
ดึงเอาผ้าขนหนูที่พาดไว้บนไหล่มาคลุม

“ไปได้ยังไงละคะ เพิ่งตื่นแล้วก็มาทำอาหารให้พี่”

“นี่ยังคิดจะทำอาหารอีกหรือ”

“ยอมรับค่ะ ว่าเมื่อก่อนฉันอาจจะทำอาหารไม่ได้เรื่อง แต่ฉัน
ไปเรียนทำอาหารมาแล้วนะคะ ทั้งอาหารไทย อาหารจีน เกาหลี อเมริกา

รับรองว่ากินได้ แต่วันนี้ในตู้เย็นที่มีแค่แอปเปิล สปาเกตตี้ ไข่แล้วก็หม
จะทำอะไรก็ได้มาก เต็มวสายๆ ฉันจะออกไปซื้อมาไว้ นะคะ”

“เดี๋ยวละ นี่ใจคอจะปักหลักอยู่ที่นี้เลยหรือ”

“เปล่าสักหน่อยละคะ แค่มาดูแลเรื่องอาหารให้เท่านั้นแหละ พี่นะ
สั่งแต่อาหารที่ร้านมากินใช้ใหม่ละ ฤกษ์ร้านอาหารเต็มเลย รู้ใหม่ว่า
มันอร่อยก็จริง แต่เราไม่รู้หรือกว่าเขาใส่อะไรลงไปบ้างนะ”

“เอาเวลามาดูแลฉัน ไปดูแลพี่ลีโอนาร์โดดีกว่าไหม”

“ดูแลทำไมคะ คนที่ฉันรักไม่ใช่เขาสักหน่อย” หญิงสาวไหวไหล่
แล้วหันไปขว่นกับการทำอาหารต่อ เคอร์รี่เบนส่ายหน้า เดินมาใกล้แล้ว
จับมือเธอไว้ หญิงสาวหน้าแดงก่ำ

“อะ...อะไรคะ”

“ฉันว่ามันดูไม่เหมาะสมะ ถ้าเธอจะมาในห้องน้องชายว่าที่สามี
เกิดเป็นข่าวขึ้นมาจะเสียกันหมด” เคอร์รี่เบนบอกแล้วเดินตัวเธอออกไป
“ไปได้แล้ว”

“ไม่ไปค่ะ ฉันไม่ไป”

หญิงสาวขึ้นตัวเอาไว้ เคอร์รี่เบนดึงตัวเธอออกไป แก้วบุหลัน
ไม่มีหลักยึดจึงตัวดำเซ็ดตัวเขามาตั้งไว้ทำให้ผ้าหลุดติดมือมา แนนอน
ว่าเคอร์รี่เบนไม่ได้สวมอะไรเลย

“เฮ้ย!”

หญิงสาวอ้าปากค้าง มองตาแป๋ว หัวใจเต้นโครมคราม นี่เป็น
ครั้งแรกที่เธอได้เห็นไอ้อะไรๆ ของเพศชายเต็มๆ ตา ไม่อยากเชื่อเลยว่า
มันจะ

จะ...

แก้วบุหลันห่อปาก เคอร์รี่เบนไม่ได้บดบังแต่เดินมาตัวดำจาก
มือเธอมาพันลวกๆ แล้วชี้มาที่หน้าเธอ

“เธอนี่มันขายจอมที่นี้จริงๆ”

“เอ...เรื่องอะไรมาว่าฉันคะ ฉันเห็นตรงไหนก็แค่มอง ไม่ลืกรอ
หรอ”

“ไปได้แล้ว เกิดแม่หรือพี่ลีโอนาร์โดมาเจอเธออยู่ในนี้มันจะยุ่ง”

“เจอก็ดีลึคะ ป้าเอเวดาจะได้เปลี่ยนตัวเจ้าบ่าวให้ นี่ถ้ารู้ว่าเป็น
พี่ลีโอนาร์โดแต่แรก ฉันคงไม่ตกปากรับคำไปหรอ” แก้วบุหลัน
ทำหน้าที่แข็งสุดขีด มีเขาคงเดียวเท่านั้นแหละที่จะแก้ปัญหานี้ให้เธอได้

“แล้วคิดว่าฉันจะยอมง่าย ๆ เหรอ”

“ทำไมคะ ฉันไม่ติดตรงไหน สวย น่ารัก ทำอาหารเก่ง โสด ไม่เคย
มีแฟน รักเดียวใจเดียว ที่สำคัญเวอร์จินด้วย ย้าเวอร์จิน”

ชายหนุ่มมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างๆ
พริเชนต์ตัวเองเต็มที่ แต่เขาส่ายหน้า

“ถ้าฉันจะมีเมียสักคน คงไม่เลือกคนที่ความเวอร์จินหรอ มัน
ไม่ได้สำคัญขนาดนั้น”

“ไม่สนเลยเหรอ โท...งั้นในนิยายไทยก็หลอกฉันมาตลอดนะสิ
รู้งี้ไม่ปล่อยให้ตัวเองเวอร์จินมาขนาดนี้หรอ” แก้วบุหลันถอนหายใจ
โธ่ที่คิดว่าเป็นจุดขาย เขากลับไม่สนเสียแล้ว แล้วจะเอาอะไรมาเป็น
จุดขายได้อีก

“จะไปได้หรือยัง”

“ใจคอจะไม่ให้กินอะไรก่อนเลยเหรอ ใจดำเกินไปหรือเปล่า
ไม่คิดว่าเป็นคนรักก็ช่วยคิดว่าเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่น่าสงสารสักคน
หน่อยเถอะคะ” หญิงสาวทำตาปริบๆ ชวนให้น่าสงสาร แต่สำหรับ
เครย์เบนแล้วมันน่าหมั่นไส้ นำให้มะเหงกไปสักทีมากกว่า

“ก็ได้”

หญิงสาวยิ้มหวานหยดส่งมาให้แล้วจัดอาหารวางไว้บนโต๊ะ
รอจนกระทั่งชายหนุ่มกลับเข้าห้องไปแต่งตัว เธอมองบั้นท้ายภายใน
ผ้าเช็ดตัวของเขาตาปรอย

“น่าก๊ต”

“บ้า... เขี้ยวจริงๆ ยายบุหลัน กรุณารักษาความเป็นกุลสตรีไทย ให้สัมพันธ์ช้อหล่อนหน่อยเถอะ”

แก้วบุหลันหัวเราะเบาๆ ให้กับตัวเองแล้วนั่งรอจนเขาออกมา ไม่ว่าเครย์เบนจะใส่เสื้อผ้าแบบไหนหรือไม่ใส่เลย เขาก็ดูหล่อล่ำน่ากินเสมอ

“แน่ใจนะว่าจะกินได้”

“คนเรามันก็มีพัฒนาการค่ะ เคยทำไม่อร่อยก็เชื่อว่าจะไม่อร่อยไปตลอด ก็เหมือนพี่เครย์เบนนั่นแหละค่ะ วันนี้ไม่ชอบฉัน วันต่อไปก็อาจจะชอบก็ได้ ใครจะไปรู้”

“นี่ เธออยู่ในฐานะว่าที่เจ้าสาวพี่ชายฉันอยู่นะ”

“ตอนเนี่ยยังไม่แต่ง ฉันก็ยังมีสิทธิ์เลือกค่ะ แล้วฉันก็เลือกคนนี่” หญิงสาวจิ้มนิ้วไปที่หน้าอกเขา เครย์เบนส่ายหน้า อยากจะบอกเธอว่ามันเป็นไปได้ แต่ก็เปลี่ยนใจทำแค่ตักเส้นสปาเกตตีเข้าปากแทน เขาเคี้ยวช้าๆ รสชาติของมันเหมือนสปาเกตตีคาโบนารา ทั้งที่ในตู้เย็นเขาไม่ได้มีซอสชนิดนี้เลย

“เป็นไงคะ อร่อยไหม”

“ก็พอได้ แล้วนี่ไปเอาซอสมาจากไหน จำได้ว่าไม่เคยซื้อมา”

“เห็นในตู้เย็นมีนมสดอยู่ค่ะ ก็เลยเอามาใส่แทน อร่อยใช่ไหมล่ะ กินเอาๆ” คนทำยิ้มปลื้มเมื่อเห็นชายหนุ่มกินไปหลายคำ พอเห็นครีมเบื่อนที่ปากจึงหยิบทิชชูมาเช็ดให้ ไบหน้าเธออยู่ห่างจากหน้าเขาแค่ไม่กี่นิ้ว เธอก้มหน้าก้มตาเช็ดจึงไม่ทันเห็นสายตาเขา

เครย์เบนมีโอกาสดังเกตไบหน้าของหญิงสาวใกล้ๆ แก้วบุหลันเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ดูจะได้เชื้อไทยมากเกินครึ่ง ทั้งผมและตาสีดำสนิท ผิวขาวพอดี ไม่ขาวจัดเหมือนคนที่นี่ เธอเซ็ดแล้วบ่นไปด้วย

“เหมือนเด็กจริง”

หญิงสาวเหลือบตาขึ้นมาสบตากับเขา เป็นเคอร์รี่เบนเองที่หลบตา แล้วปิดมือเธอออก

“พอแล้ว”

“ทำไมคะ สบตากันนานๆ แล้วกลัวฉันท้องเธอ”

“ไร้สาระ”

“คนเรามันก็ไม่จำเป็นต้องมา มีสาระตลอดเวลาหรอกค่ะ เล่นบ้างก็ได้ นี่ถ้าพี่มาคบกับฉันนะ ฉันจะไม่ปล่อยให้พี่เครียดหรอก จะชวนหัวเราะทั้งวันเลย”

“นั่นมันคนบ้าแล้ว”

แก้วบุหลันหัวเราะเสียงใส ขยับตัวออกห่างแล้วหันมาสนใจอาหารตรงหน้าตัวเองบ้าง แต่ได้กินข้าวกับเขาแบบนี้ เธอก็มีความสุข จนไม่กินอะไรเลยทั้งวันก็ยังได้

